א"ל יסודני לא דמגניא באפיה אמר רב

כהנא שאלתינהו לאינשי ביתיה דרב פפא

ודרב הונא בריה דרב יהושע כי אתו רבנן

מבי רב מצרכי לכו בדיקה ואמרו לי לא

ולישיילינהו לדידהו דילמא אינהו קא מחמירי

אנפשייהו ת"ר אשה שאין לה וסת אסורה

לשמש ואין לה לא כתובה ולא פירות ולא

מזונות ולא בלאות ויוציא ולא מחזיר עולמית

סדברי ר"מ רבי חנינא בן אנמיגנום אומר סדברי

משמשת בשני עדים הן עותוה הן תקנוה משום אבא חגן אמרו אוי לו לבעלה אסורה

לשמש, דילמא מקלקלת ליה ואין לה כתובה

כיון דלא חזיא לביאה לית לה כתובה ולא

פירות ולא מזונות ולא בלאות תנאי כתובה ככתובה דמו ויוציא ולא יחזיר עולמית

פשימא לא צריכא דהדרה ואתקנה מהו

דתימא ליהדרה קמ"ל דזימנין דאזלא ומנסבא

ומתקנא ואמר אילו הייתי יודע שכך היה

אפילו הייתם נותנין לי מאה מנה לא הייתי

מגרשה ונמצא גם במל ובניה ממזרין משום

אבא חנן אמרו אוי לו לבעלה איכא דאמרי

לר"מ אמר ליה דבעי לאגבויה כתובתה

איכא דאמרי לרבי חנינא בן אנטיגנום

קא"ל דמקלקלת ליה אמר רב יהודה אמר

שמואל הלכה כר' חנינא בן אנטיגנום ובמאי

אי בעסוקה במהרות הא אמרה שמואל

חדא זימנא ואי בשאינה עסוקה במהרות הא

אמר כל לבעלה לא בעיא בדיקה ידא"ר

זירא א"ר אבא בר ירמיה אמר שמואל יאשה

שאין לה וסת אסורה לשמש עד שתבדוק

ט) [פרטו מוי. מנמות עמו. פסחים קיג.], ב) [לקמן לט.], ג) [לעיל יא:], ד) עיין רש"ל שכתב דהאי ל"א אינו מלשון

רש"י, ה) פירוש כלי שנותנין

בו תמרים. רש"ל, ו) וע"כ

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה מאן דמתני וכו' לעיל דאוקי למתני': (ב) תום' ד"ה אילו וכו'

אפילו לרבנן דלא חיישי

להלהול גבי:

מוסף רש"י

כתובות ל"א], ז) [כתובות **ח**) [פי' הסיתו לעבי

קיב א מיי׳ פ״ד מהל׳ איסורי ביאה הל׳ טו משלת בימה הכי מו וע' בהשגות ובמ"ת [ופכ"ה מהל' אישות הל"ז] סמג לאוין קיא ועשין רמג טוש"ע י"ד

מימן קפו סעיף ב: קיג ב ג עי במייי פ״ד מהלי איסורי ביאה הלכה טז ובהשגות ובפ״ד מהלי ובהשגות ובפ״ד מהכ׳ מטמאי משכב ומושב הלכה ז ובהשגות ובמ"מ ובכ"מ נוש"ע י"ד סי קפו סעיף ב:

תום' הרא"ש

מיגניא באפיה שיזכור דם נדותה שהוא דבר מגונה לאשה כדאמרינן היא מליאה דם והכל רצין אחריה: ולא פירות. פרש״י פירות שאכל לא ישלם לה פירות משום דתנאי כתובה פירות משום דותנאי כתובה ככתובה דמי משמע דפירות היינו פרקונה שהוא תחת פירות שהוא תנאי כתובה אם אישתבאי אפרוקיניך: ולא בלאות פרש״י בלאותיה שהן קיימין. בלאותיה הוה ליה למימר ולא בלאות קיימין כדאמרינן בסוף אלמנה ניזונת ועוד תון התם הממאנת והשניה כו' ולא בלאות ודייק בגמ' אי דאיתנהו אידי ואידי שקלא אלמא בלאות סתם אינן קיימין: ולא מזונות תנאי כתובה ככתובה דמי. תנאי כתובה ככתובה דמי. פרש"י את יתבת בביתי ומיתזנת מנכסי ולא הוה ליה לפרושי הכי דהרי במזונות אלמנה קאי. אלא י ואנא אפלח ואוקיר ואיזון יאפרנס כו׳: ונמצא גט בטל. לאו דוקא גט בטל בטל. לאו דוקא גט בטל דהא לא אתני על מנת אני מגרשיך שאין לך וסת ואם תתרפת (לא) יהא בטל הגט. תתרפת (לא) יהא בטל הגט. אלא חיישינן שמא יוציא לעז על הגט דאי הוה מצי לאהדורה הוה יוציא לעז על הגט שלא גרשה אלא בשביל שלא היה לה וסת ויהיה סבור שמותר להחזירה אע״פ שנשאת דלא הוי אלא כזנות בעלמא לפי שהגט אינו גט הלכך אומר' לו שהמוציא את אשתו משום שאין לה וסת אינו יכול להחזירה וכיון שאינו יכול להחזירה לא גט בטל. תימה היאך יוכל להוציא לעז נימא השתא הוא דברית כדמסיק בסוף הבא על יבמתו גבי נשאת עצמו לאותו ספק מלהניח מלגרש שמא תתרפא לו) לפי שאינו יכול להוציא לעז על הגט ולומר אילו הייתי יודע שעתידה להתרפאות לא שעתידה ההתרפאות לא
הייתי מגרשה. אבל הכא
רגילות הוא שתתרפא
ולחזור ולקבוע לה וסת
הלכך היה יכול להוציא לעז
ולומר אילו הייתי יודע
שתתרפי כל כך במהרה לא
היימי מוברשיי הדימי שווו פי כל כן במהדה לא
הייתי מגרשין: דבעי
לאגבויי כתובה כיון דחזיא
לביאה מדאורייתא. א"כ
לביאה מדאורייתא בימי זיבה
דמיכא מאן דסבירא ליה הכי בסוף בנות כותים אפילו לרבי מאיר: הדרן

א) נראה דל"ל ולפיכך אינו יכול וכו'.

אמר דיה מגניא באפיה. פירוש אם לריך להקילה עד שתתיישב דעתה להשיב אם טהורה היא אם לאו: בו מצריבי לבו קה. פירוש להקין אתכם עד שתתיישב דעתכם להשיב אם טהורה היא וכגון שהיו באין מדי שבת או מדי חדש אבל לא לזמן מרובה

> שמא ראתה בינתיים: לא פירות. נכסי מלוג שאכל ולא דין פירות דהיינו פרקונה ואיירי בין הכיר בה ובין לא הכיר בה דבלא הכיר בה הוי מקח טעות ומחלה ליה דניחא לה דניפוק עלה שמא דאישות כדאמרינן גבי אילונית בפרק איזהו נשך (ב"מ דף סו.) ובהכיר בה נמי אין לה כלום כדאמר ביש מותרות (יבמו׳ פה:) בשניו' לעריות שהיא יי מרגילתו משום דורעה כשר: ביון דלא חויא לביאה לית לה בתובה. אע"ג דאיכא מאן דאמר בפ' בנות כותים (לקמן דף לט.) אפילו לר"מ אשה שאין לה וסת מותרת לשמש בי"א שבין נדה לנדה לפי שהיא מסולקת מדמים מ"מ לריך לגרשה דילמא מקלקלת ליה בשאר יומי וכיון דאסור לקיימה אין לה כתובה וכל זמן שלא גרשה מותר לשמש באותן י"א יום ולאבא חנן דאית לה כתובה היינו משום דמותרת לשמש בי"ח יום כיון דחזיח לביחה חע"פ שגזרו חכמים עליו לגרשה לא תפסיד בכך כתובתה: אילו הייתי יודע שבך הוא. וא"ת והא כיון דאינה תובעת כתובתה לא מלי להוליא לעז כדאמר בפרק הבא על יבמתו (יבמות דף סה.) גבי נשחת לשלישי ולח היו לה בנים ונשאת לרביעי והיו לה בנים כו' וקאמר אומרים לה שתיקותיך יפה ליך מדבוריך שלא יוליא לעז ויאמר אילו הייתי יודע כו' ופריך אי איהי שתקה אנן מי שתקינן ומשני השתא הוא דבריאת וי"ל דהכא בקל ע"י סממנים

תחזיר לוסתה ואיכא לעו טפי ולא דמי

לעקרה דאין לה רפואה בקל לבא לידי

בנים ומשמיא הוא דמסו לה והר"ר

כדאמר לקמן (דף טו.) והוא שבא

תוך ימי עונתה אבל יותר יש לחוש

שלמה מדריו"ש תירן דהכא איכא למיחש דמתקנא וקבעה לה וסת כמו שהיה סמוך לגרושין דאיגלאי מילתא דבעוד שהיא תחתיו איברית ולא השתא והכא לא שייך למיפרך אנן מי שתקינן כיון דלא שייך כאן לומר השתא הוא דאיברית דכיון שאומרים לו הוי יודע כו׳ תו ליכא לעז וכן לר״י בהשולח (גיטין דף מו: ושם) גבי אילונית לא שייך למפרך אע"ג דאינו כ"א חשש אילונית דודאי אילונית אין לה רפואה ולא שייך השתא הוא דאיברית דכיון שאומרים לו הוי יודע מגרשה לגמרי ש [אבל אם תובעת כתובתה יכול לומר אדעתא דהכי לא גירשתיך] וגבי נשאת לרביעי אין ל"ל הוי יודע דאינו יכול להוליא לעו דאיכא למימר השתא הוא דאיברית ואי לאו טעמא דהשתא הוא דאיברית אפילו לרבנן (כ) לא חיישינן לקלקול גבי אילונית לא הוה שתקינן משום דכיון דכבר גרשה ראשון ושני ניכר שגם השלישי שגרשה משום בנים מגרשה ואיכא לעו אי לאו טעמא דהשתא הוא דאינרית: דמתני הא לא מתני הא. פירש רש"י רב יהודה דפסיק הלכה כר"ח דאיירי בעסוקה בטהרות לא מתני ההיא דר' אבא בר׳ ירמיה והקשה רש"י הא רב יהודה גופיה אמר משמיה דשמואל לא שנו אלא לטהרות ותירך דהתם לא אשמועינן רב יהודה אלא דלבעלה לא בעיא בדיקה וא"ת והא מתני׳ ביש לה וסת אבל אין לה וסת איכא למימר דאסורה כר"מ א"כ שמואל דאוקמא אפילו באין לה וסת משמע דסבר כר״ח בן אנטיגנוס וי״ל דמתני׳ משמע שפיר גם באין לה וסת וה"ק אפילו אותה שדיה שעתה משמשת בעדים וכ"ש שאין לה וסת וא"ת ואמאי לא משני הכא דחדא מכלל חברתה איתמר כדלעיל וי"ל דלעיל אינו בפירוש בדברי רבי אבא בר ירמיה דלבעלה לא בעיא בדיקה ואף רבי אבא לא חילק לר׳ זירא בין יש לה וסת לאין לה וסת בין טהרות לבעלה משום דשמיע לה מכלל דרב יהודה דלבעלה לא בעיא בדיקה אבל הכא פירש בהדיא משמיה דשמואל

סודני. תלמיד חכם על שם (תהלים כה) סוד ה' ליראיו: לא. בעיא בדיקה דכי מלטרכא לה בדיקה מיגניא באפיה. ד'ל"א מהו למעבד כי הא מתניתא דלא בעיא בדיקה דאיהו ס"ל באין מן הדרך לאו דוקא וכ"ש יושב בביתו. אמר ליה סודני רב פפא מטיל שכר הוא כדאמר

באיזהו נשך (ב"מ דף סה.) שיכראי לא פסיד ומטיל שכר נקרא סודני כדאמרינן בערבי פסחים (פסחים דף קיג.) תמרי ס בחלוזך לבי סודנא רהוט: לה מיגניה בחפיה. בתמיה. חם חתה מלריכה בדיקה והלא תמאס ותתגנה בפניוי : דלמא אינהו מחמירי אנפשייהו. ומלריכים בדיקה לנשותיהן ומורים לאחרים היתר כהילכתא דאוקימנא דלא בעיא בדיקה לפיכך שאל לנשותיהן דאיהו נמי בעי לאחמורי כוותייהו. לישנא אחרינא אינהו מחמירי אנפשייהו ומורים דלריכה בדיקה להחמיר והם אין מלריכין נשותיהן לבדוק ושיבוש הוא דלאו היינו מחמירי אנפשייהו אלא מקילי אנפשייהו ומחמירי לאחרים וחלילה לעשות כן: ולא פירות. שאוכל בעלה מנכסי מלוג שלה ולא אמרינן כיון דאין לה כתובה הימנו אישתכח דלאו אשתו היא וליהדר לה פירי דאכל: ולא מוונות. אם הלך למדינת הים קודם שגרשה אין בית דין פוסקים לה מזונות מנכסיו: ולא בלאות. כגון אם הכניסה לו בגדים בשומת כתובתה ואמרינן בכתובות (דף עמ:) עיילא ליה גלימא מכסי בה ואזיל עד דבלי וזו כשמגרשה אע"ג שקלת הבלאות קיימין אין מחזירין לה: בשני עדים. סדינין: עומוה. אי חואי: מקנוה. אי לא חואי: אוי לבעלה. כדמפרש לקמן: מזונות. תנאי כתובה הן את תהא יתבא בביתי ומיתונא מנכסיי ובלאות נמי משומת כתובה הן ששמו לה מה שהיא מכנסת והוא מקבלן עליו לשלם לכשימות או לכשיגרשנה כמו שאנו כותבין ודין נדוניא דהנעלת ליה וכו': ובניה ממורים. הילכך אומרים לו הוי יודע שהמגרש את אשתו משום וסת

הדרן עלך שמאי אומר

דאין לה וסת מותר לקיימה אם תבדוק וכן בפסקא דהלכה כר"ח אין להקשות דמה לריך לפסוק כר"ח כיון דבעסוקה בטהרות איירי וכי הילכתא למשיחא דהא בא"י לעולם היו עסוקים בטהרות כדאמר לעיל (דף ו:) חבריא מדכן בגליל:

הדרן עלך שמאי אומר

ואוקימנא לה יבעסוקה במהרות מאן דמתני הא לא מתני הא: הדרן עלך שמאי אומר לא יחזיר ואפילו היא חוזרת וקובעת ותו לא מצי למימר אילו הייתי יודע שכך כו' שהרי התרו בו וגמר בדעתו וגרשה והכי נמי אמרינן גבי מוליא את אשתו משום שם רע או משום נדר במס' גיטין (דף מו.): דבעי לחגבויה כתובתה. והכי קחמר ליה חת חמרת חין לה כתובה ואנא סבירא לי אוי לו לבעלה שנחסר ממונו דודאי יש לה כתובה: דמקלקלה ליה. את אמרת משמשת בעדים אוי לבעלה דדילמא לא חזיה לפני תשמיש וחזיה בשעת תשמיש: הה המר שמוחל חדה זימנה. כדמותיב ואזיל מדר' אבא בר ירמיה ומינה שמעינן דס"ל לשמואל דעסוקה בטהרות בעיא בדיקה לבעלה ושאינה עסוקה בטהרות לא בעיא בדיקה: מאן דמסני הא לא מסני הא. לעולם בעסוקה ודקשיא לך תרתי למה לי רב יהודה דמתני הא משמיה דשמואל לא מתני הא י. דר׳ אבא ורבי אבא לא מתני הא דרב יהודה. ואי קשיא הא רב יהודה נמי אמרה דאמר רב יהודה לעיל [יא:] גבי מתני׳ דקתני לעיל ובשעה שהיא עוברת לשמש את ביתה [יא.] ואמר רב יהודה אמר שמואל לא שנו אלא בעסוקה כו' לאו פירכא היא דרב יהודה לא אשמועינן התם בעסוקה מידי דממתני׳ הוה שמעינן בין עסוקה בין אינה עסוקה ואתא רב יהודה למימר ואשמועינן משמיה דשמואל דשאינה עסוקה לא בעיא בדיקה והכא אשמועינן דהלכה כר"ח וכאותה משנה דעסוקה בטהרות בעיא בדיקה והכא עיקר. ואית דמפרשי כי האי לישנא והאמר שמואל חדה זימנה לעיל (ה) דאוקימנה למתני׳ דקתני משמשת בעדים בעקוקה בטהרות מאן דמתני הא כו' לעולם בשאינה עסוקה ודקשיא לך דרבי אבא בר ירמיה אהא דרב יהודה לא תקשי אמוראי נינהו אליבא דשמואל וטועין בדבר דא"כ קשיא דרב יהודה אדרב יהודה דהא איהו גופיה אמר דשאינה עסוקה לא בעיא בדיקה:

סודני. מ"ח, ע"ש סוד ה" ליראיו ל"א רב פפא רמי שכרא הוי, כדאמריען בפסחים (קיג.) אי לאו דרמאי שכרא לא איעתרי, יסודני מיהרי כדאמרינו התם שורפי נחקרי במתנויקן הנוט ממרי באוכלוך אבי סודנא רהוט, ואמאי קרו לה סודנא,

מקלים (מנחות עא. וכעי"ז (מנחות א. וכעי"ז בוכחת מה דעי פטחים שטן. בעסוקה בטחרות. אכל לכעלה גרידה שאינה עסוקה בטהרות לא (לעיד יאי). הדרן עלך שמאי אומר